

Sygn. akt II AKa 363/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Rafał Ryś (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Rydzewski

SA Krzysztof Noskowicz

Protokolant: stażysta Urszula Drozdowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w G. del. do Prokuratury Okręgowej wG. I. B.

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2022 r.

sprawy

Z. B., s. I., ur. (...) w E., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

P. D., s. J., ur. (...) w W. (Niemcy), oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

R. J., s. M., ur. (...) w J., oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora co do oskarżonych P. D. i R. J. oraz przez obrońcę oskarżonego Z. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt **IV K 118/18**

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. D. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie I - oskarżonego Z. B. uznaje za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od kwietnia do maja 2015 roku w E., w G. i innych miejscowościach województwa (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby inne osoby dokonały przestępstwa oszustwa, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że:

- wystąpił do Urzędu Miejskiego w E. z wnioskiem o zmianę wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, na mocy którego dokonano zmiany siedziby firmy FHU (...) na G. ul. (...) lok. (...),

- podpisał umowę najmu lokalu biurowego w G. przy ul. (...) lok. (...) z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.,

- założył, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej FHU (...) pięć rachunków bankowych w bankach: (...), (...) Bank S.A., (...) S.A., (...), (...) S.A.,

co umożliwiło innym osobom doprowadzenie lub usiłowanie doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy przeniesienia własności pojazdów lub maszyn, w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez Firmę Handlowo - Usługową (...) w G., po uprzednim umieszczeniu na ogłoszeniowych stronach internetowych fikcyjnych ofert sprzedaży tych pojazdów i maszyn, a następnie przyjęcie z tego tytułu zaliczek pieniężnych w kwotach od 10.000 zł do 81.180 zł, czym działał na szkodę pokrzywdzonych: G. K., R. A., R. K., D. G., S. G., P. L., B. R., K. T., K. S., W. W., M. Z., W. P., B. K., K. S. (1), (...) sp. z o.o., G. O., P. K., (...) sp. z o.o., R. B., M. B., P. D. (1), J. B., S. W., M. R., A. Ż., M. S., A. F., J. C., Z. M., P. W., K. C., M. K., R. C., K. K., Z. K., B. K. (1), W. I., T. K., G. C., E. K., Z. H.,

przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia, w okresie od 19 kwietnia 2007 r. do 11 maja 2007 r. oraz od 23 kwietnia 2009 r. do 1 lutego 2012 r., kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z 25 marca 2008 roku, w sprawie II K 319/07, za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i inne,

czyn ten – przy zastosowaniu art. 4 §1 kk - kwalifikuje z art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to skazuje go, zaś - przy zastosowaniu art. 19 § 1 kk - na podstawie art. 286 §1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

2) w punkcie III – podwyższa karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu R. J. do 2 (dwóch) lat;

3) uchyla rozstrzygnięcia o opłatach zawarte w punkcie VI;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. z Kancelarii Adwokackiej w G. (1) kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu Z. B. z urzędu w toku postępowania odwoławczego;

V. wymierza oskarżonym Z. B. i R. J. opłaty za obie instancje w kwotach:

- 1.200 (tysiąc dwieście) złotych oskarżonemu Z. B.,

- 600 (sześćset) złotych oskarżonemu R. J.

oraz zwalnia wymienionych oskarżonych od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 363/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV K 118/18

(**osk. Z. B.** – wniosek obrońcy o uzasadnienie, **osk. P. D.** – uzasadnienie sporządzane z urzędu)

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I. prok. II. obr. osk. Z. B.	I.1 Obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 §1 pkt 1 kpk, poprzez oparcie wyroku tylko na części dowodów ujawnionych na rozprawie i pominięcie zeznań P. F., K. P. w zakresie dotyczącym P. D., w tym okazań głosu, zeznań M. N. i R. S., a także nieuwzględnienie okoliczności i dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wlkp. przeciwko P. D., którego skazano za analogiczne przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady oceny dowodów wynikającej z art. 7 kpk, a także sporządzenia uzasadnienia wyroku niezgodnie z art. 424 §1 pkt 1 kpk, z pominięciem pełnej analizy faktów – zarówno udowodnionych, jak i nieudowodnionych oraz niewykazanie, z jakiego powodu nie uwzględniono dowodów wskazujących na sprawstwo P. D.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
I.2	# zasadny	

<p>Obraza przepisów postępowania – art. 5 §2 kpk w ten sposób, że pełna i prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wszelkie wątpliwości co do stanu faktycznego i sprawstwa P. D. mogą być w sposób jednoznaczny rozstrzygnięte w oparciu o zasadę wynikającą z art. 7 kpk, zatem ewentualne wątpliwości w tym zakresie nie mają charakteru nieusuwalnego, które nakazywałyby stosowanie zasady in dubio pro reo.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>I.3 Błąd w ustaleniach faktycznych – poprzez błędną ocenę dowodów w postaci dokumentu odręcznie napisanego przez P. D., wyjaśnień podejrzanego w tym zakresie i opinii biegłego z zakresu fonoskopii i uznanie, że dowody te są niewystarczające do wykazania sprawstwa oskarżonego, podczas, gdy prawidłowa ich ocena, w kontekście całego materiału zebranego w sprawie, z uwzględnieniem doświadczenia życiowego i zasad logiki, wskazuje, że ustalenia te są błędne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>II.1 Obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom składanym przez oskarżonego, które w sposób usystematyzowany, spójny i logiczny korespondowały z zebraniem materiałem dowodowym, potwierdzającym, iż brak jest przesłanek mogących skutkować przypisaniem winy oskarżonemu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>II.2</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych – błędne uznanie, iż oskarżony dokonał czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w sytuacji, kiedy żaden dowód nie wspiera przyjętej przez Sąd tezy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>II.3</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych – błędne uznanie, iż opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego potwierdza podrobienie przez oskarżonego podpisu oskarżonego w sytuacji, kiedy z opinii tej wprost wynika, iż „ilość i jakość ustalonych cech różnych pozwala na stwierdzenie, że wyżej wymienione podpisy nie zostały nakreślone przez Z. B.”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>II.4 (z ostrożności procesowej)</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary – poprzez niezasadne zróżnicowanie kary wymierzonej Z. B. w stosunku do kary orzeczonej wobec R. J., w sytuacji, kiedy „udział” oskarżonego w czynie zabronionym był „mniejszy” niż R. J..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. I.1</p> <p>Zarzut ten okazał się w przeważającej części zasadny, w szczególności co do oparcia przez Sąd Okręgowy swojego rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego P. D. jedynie na części zebranego w sprawie materiału dowodowego, z pełnym</p>		

przemilczeniem (pominięciem) pozostałych dowodów, zdecydowanie niekorzystnych z punktu widzenia interesu procesowego tego oskarżonego. Wniosek taki należy wyprowadzić z analizy pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji zaprezentował swój tok rozumowania, prowadzący w konsekwencji do uniewinnienia oskarżonego od stawianego mu oskarżeniem zarzutu. Tymczasem prawidłowy sposób procedowania zakłada, że Sąd przeprowadzi analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza posiadającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, albowiem proces ten może zaważyć zarówno na ocenie innych dowodów, jak i – w konsekwencji – na kształcie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępując w sposób odmienny, przywołując dowody wybiórczo, Sąd I instancji naruszył z pewnością wskazane przez skarżącego przepisy postępowania karnego.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przywołał wyłącznie dwa dowody zaoferowane przez oskarżyciela publicznego (kartka z zapiskami odręcznymi i opinia biegłego z zakresu fonoskopii) i na tej podstawie przyjął, że „nie sposób na podstawie przedstawionych dowodów czynić komukolwiek zarzutu popełnienia przestępstwa” (str. 62 uzasadnienia). Całkowicie poza zakresem analizy Sądu I instancji znalazły się natomiast dalsze dowody, pozyskane już w toku postępowania sądowego. Należy tu wskazać w pierwszej kolejności na zeznania świadków P. F. i K. P. (pracowników biurowych), którym zaprezentowano nagrania

z zapisem głosu oskarżonego P. D., zaś świadkowie w sposób niemal pewny rozpoznały ów głos jako pochodzący od osoby, która organizowała przestępczy proceder i w kontaktach z wymienionymi świadkami przedstawiała się jako właściciel firmy, tj. Z. B.. Jedna z zeznających kobiet stopień swojej pewności w tym zakresie określiła na 90%, druga zaś podała, że nie jest wprawdzie w 100% pewna tego rozpoznania, ale wydaje się jej, że tak właśnie jest (k. 5023v-5024, k. 5101-5102).

Podobnie Sąd meriti nie dostrzegł, że dysponował prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim, w którym P. D. został skazany za przestępstwo oszustwa, którego okoliczności były bliźniaczo podobne do ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie (sposób organizacji biura, zatrudniania pracowników, zamieszczania ogłoszeń, komunikacji z pracownikami jako szef firmy), a nadto w obu przypadkach występuje zbliżony okres podejmowania działań przestępczych. Sąd Apelacyjny ma pełną świadomość tego, że chodzi tu o inny czyn i inne postępowanie karne, co nie może w sposób bezpośredni dowodzić winy oskarżonego P. D. w niniejszej sprawie, jednakże dowód ten winien być przynajmniej dostrzeżony i przeanalizowany przez Sąd, w powiązaniu z innymi dowodami i faktami, w szczególności w obliczu opisanych wyżej dowodów z zeznań świadków F. i P., czy odręcznie napisanej przez oskarżonego D. kartki z instrukcjami dotyczącymi rozszerzenia zakresu prowadzonej działalności gospodarczej firmy F.H.U. (...). Dowód ten pozwala niewątpliwie przyjąć, że

oskarżony P. D. posiadał wiedzę, pomysł i umiejętności dotyczące zorganizowania przestępczego procederu opartego na określonym schemacie działania, występującym w niemal identycznej postaci na gruncie ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie.

Skarżący eksponuje nadto dalsze rozpoznania głosów, w tym dokonane przez świadków M. N. i R. S., czy wynikające z opinii biegłego z zakresu fonoskopii (57%), jednakże z uwagi na niezbyt wysoki stopień stanowczości owych rozpoznań (daleki od pewności) dowody te – wbrew stanowisku prokuratora (str. 4 apelacji) – mogą mieć jedynie bardzo ograniczone znaczenie dowodowe w rozpoznawanej sprawie. Podobny wniosek wynika wszak nawet z treści przywołanej opinii, cytowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 62).

W konsekwencji należy jednak przyznać rację skarżącemu, że uchybienie Sądu Okręgowego sprowadza się do tego, że Sąd ten wprowadził do materiału dowodowego określone dowody, lecz zostały one pominięte podczas wyrokowania, co w pełni uzasadnia tezę o naruszeniu art. 410 kpk oraz art. 7 kpk, co niewątpliwie mogło mieć istotny wpływ na czynione w sprawie ustalenia faktyczne, a zatem i na treść finalnego rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego P. D. (uniewinnienie).

Ad. I.2.

W konsekwencji za trafny należało uznać także zarzut obrazy przez Sąd I instancji art. 5 § 2 kpk, albowiem doszło do jego zastosowania w sprawie w sposób przedwczesny, bez wymaganej, a nawet koniecznej

próby wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości przy pomocy analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Skoro analiza ta – co wyżej wykazano – była wybiórcza (fragmentaryczna), nie obejmując istotnych dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, to nie sposób przyjąć, że już na tym etapie możliwe było zastosowanie rozwiązania przewidzianego na zupełnie inne okoliczności procesowe. Zasada gwarancyjna statuowana w treści art. 5 §2 kpk nie może zastępować, czy niwelować obowiązków Sądu orzekającego wynikających z art. 7 kpk.

Trafnie również skarżący podkreśla (przywołując stosowne orzecznictwo), że nawet jeżeli uznać, że pominięte przez Sąd I instancji dowody obciążające oskarżonego P. D. mają charakter pośredni, to konieczne było w pierwszej kolejności rozważenie, czy nie tworzą one przypadkiem układu charakterystycznego dla tzw. postępowań poszlakowych (nierozzerwany łańcuch poszlak), a dopiero wykluczenie tego rodzaju możliwości mogło skutkować stosowaniem reguły z art. 5 §2 kpk. Wszelkie uproszczenia w tym zakresie uzasadniają zarzut wadliwości procedowania.

Ad. I.3

Zarzut ten jest częściowo zasadny, aczkolwiek został skonstruowany i zaprezentowany w taki sposób, że bardziej właściwym byłoby kwalifikowanie go jako zarzutu obrazy przepisów postępowania związanych z oceną dowodów, w szczególności art. 7 kpk, nie zaś jako zarzut błędów w ustaleniach faktycznych. Prawdą jest natomiast

to, że naruszenie to mogło w konsekwencji skutkować błędnymi ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego, co tylko potwierdza tezę, że obraza ta mogła mieć istotny wpływ na treść skarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela zastrzeżenia skarżącego co do sposobu, w jaki Sąd I instancji ocenił powiązane ze sobą dowody w postaci odręcznie zapisanego dokumentu z instrukcjami odnośnie zmian w działalności firmy FHU (...) (autorstwa P. D.) oraz odnoszących się do wspomnianego dokumentu wyjaśnień tego oskarżonego, w których opisuje on okoliczności jego powstania i przyszłego wykorzystania. Nie można zaakceptować rażąco bezkrytycznego stanowiska aprobaty tychże wyjaśnień, w sytuacji występowania licznych niespójności i braku logiki w ich treści.

Sąd Okręgowy nie przeprowadził koniecznej analizy informacji zawartych na zabezpieczonej w sprawie kartce (k. 1568) i nie skonfrontował ich z treścią wyjaśnień oskarżonego, poprzestając zasadniczo na ich zacytowaniu i milczącej akceptacji (str. 62 uzasadnienia wyroku). Tym samym nie odpowiedział na kluczowe w tym kontekście pytanie – czy wypowiedzi procesowe oskarżonego przystają do treści omawianego dokumentu ?

Kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego należało ocenić twierdzenia oskarżonego, że kartkę tę pisał w lokalu lub klubie, niejako przy okazji, podczas przypadkowych rozmów prowadzonych przy alkoholu. Wszak

na kartce tej znajdują się bardzo precyzyjne dane, jak adres mailowy firmy FHU (...), telefon kontaktowy, czy też konkretne kody działalności gospodarczej (PKD). Oznacza to, że albo piszący te dane oskarżony P. D. posiada w pamięci owe kody (z ich zakresem znaczeniowym), albo w warunkach alkoholowej imprezy towarzyskiej wertował katalogi PKD, czy zasoby sieci internetowej, by dane te pozyskać. W obu przypadkach, w opisanych warunkach, wydaje się to mało prawdopodobne.

Dodatkowo muszą budzić pewne wątpliwości twierdzenia oskarżonego, że podczas sporządzania owej kartki chodziło jedynie o pomoc jakiejś osobie w „założeniu działalności”. Wracając ponownie do treści omawianego dokumentu należy podkreślić, że są tam zamieszczone instrukcje dotyczące rozszerzenia zakresu działania, a nie zakładania od podstaw działalności gospodarczej. Przykładowo w pkt 5 podano: „Dopisać następujące nr PKD”, natomiast w pkt 4: „Dokonać zmiany we wpisie CEDG”. O tym, że chodzi tu o instrukcje i polecenia dla konkretnej osoby, a nie o ogólne (grzecznościowe) porady towarzyskie dla początkującego biznesmena, świadczy nadto treść pkt 6: „Skany i wszystkie dokumenty jakie będą załatwiane w trakcie wysyłać na email (...) tel. do kontaktu ze mną (...)”.

Okoliczności te winne zostać wnikliwie rozważone na tle całokształtu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, w tym dotyczących roli pełnionej w przestępczym procederze przez oskarżonego Z. B., który bezspornie nie występował w kontaktach z

pracownikami i klientami firmy jako jej szef (podający się za Z. B.), co wynika choćby z negatywnego wyniku rozpoznania głosu dokonanego przez świadków P. F. i K. P. (k. 4872-4873). Konieczne wydaje się także – co zupełnie umknęło uwadze Sądu Okręgowego – porównanie numerów kodów PKD zawartych na zabezpieczonej w sprawie kartce z kodami ujętymi we wnioskach złożonych w UM w E. przez oskarżonego Z. B. na drukach CEIDG-1 (k.1490), gdyż dostrzegalna zbieżność w tym zakresie nie wydaje się jedynie przypadkowa.

Jak już wyżej sygnalizowano, niezasadne są natomiast zarzuty skarżącego co do przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii. Słusznie bowiem wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że dokonane przez biegłego ustalenia w części odnoszącej się do oskarżonego P. D. (zgodność cech głosu na poziomie ok. 57%) doprowadziły tego biegłego do wniosku, że nie jest on w stanie potwierdzić owej korelacji „w sposób jakikolwiek bliski do kategoryczności”.

Nie można też zaakceptować tezy, że brak zgody oskarżonego P. D. na udział w okazaniu głosu może procesowo przemawiać na jego niekorzyść (str. 7 apelacji), gdyż decyzja oskarżonego mieści się w katalogu jego praw procesowych – podobnie jak prawo do odmowy składania wyjaśnień.

Ad. II.1i II.2.

Zarzuty te uznać należy za częściowo trafne.

Dla bardziej precyzyjnego przedstawienia i zobrazowania toku rozumowania Sądu Apelacyjnego zostaną one omówione łącznie, ponieważ są ze sobą ściśle powiązane – w ocenie skarżącego wadliwa (dowolna) ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonego Z. B. miała bowiem doprowadzić Sąd I instancji do następczego błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że oskarżony ten – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – dopuścił się popełnienia (dokonania) czynu z art. 286 §1 kk, na co brak jest jakichkolwiek dowodów w sprawie.

Rację ma niewątpliwie obrońca wskazując, że Sąd Okręgowy nieco pochopnie przyjął, że oskarżony Z. B. brał udział w przestępczym procederze organizowanym przez nieustalone dotąd osoby – po dniu uruchomienia biura firmy w G., przy ul. (...). Do wniosku takiego nie może bynajmniej prowadzić fakt, że biuro to działało pod szyldem FHU (...), zaś z pracownikami tego biura kontaktował się mężczyzna, który tym nazwiskiem się przedstawiał. Nawet z ustaleń poczynionych w tym zakresie przez Sąd I instancji wynika, że osobą tą nie był z pewnością oskarżony Z. B., nie on też prowadził rozmowy rekrutacyjne i zawierał umowy zlecenia ze świadkami P. F. i K. P. (przyszłymi pracownikami biura). W rzeczywistości brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na to, by oskarżony B. kontaktował się z pracownikami lub klientami biura prowadzonego przy ul. (...) w G., by podpisywał jakiegokolwiek dokumenty związane z obsługą klientów (umowy, pełnomocnictwa itp.); jak wynika z opinii biegłego z zakresu

badania pisma ręcznego, podpisy oskarżonego z tego okresu były podrabiane. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala zatem na przyjęcie, że oskarżony Z. B. brał jakkolwiek udział w czynnościach związanych z publikowaniem ogłoszeń o sprzedaży samochodów i maszyn, w rozmowach z pokrzywdzonymi, którzy na takie oferty odpowiadali (telefonicznie lub osobiście w biurze), w zawieraniu z tymi klientami umów i pobieraniu od nich pieniędzy, czy też w wypłacaniu tych pieniędzy w celu ich dalszego rozdysponowania.

W tych okolicznościach bezzasadnie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Z. B. w tej części, w której podawał on, że w pewnym momencie zakończył kontakty z osobami, z którymi do tej pory współdziałał (mężczyzna o ps. (...) i nieustalony mężczyzna zwany (...)) i zmienił miejsce pobytu, a stało się to wówczas, gdy miał podpisać podsuwane mu przez tych mężczyzn pełnomocnictwa. Wersję oskarżonego uwiarygodnia bowiem wspomniana wyżej opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, z której wynika, że dokumenty te nie zostały podpisane przez tego oskarżonego. Skoro oskarżony odmówił ich podpisania, to logicznym jest, że osoby organizujące przestępczy proceder musiały te dokumenty sfalszować, podrabiając podpis Z. B., łącznie z pełnomocnictwem wystawionym w formie aktu notarialnego.

Nie sposób jednak zgodzić się z autorem apelacji w dalszej części jego wywodów, z których wynika, że wyjaśnienia oskarżonego B. należy uznać w całości za wiarygodne

i logiczne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, co winno skutkować przyjęciem braku jakiejkolwiek winy po stronie tegoż oskarżonego. Ocena ta abstrahuje od istotnych dowodów zgromadzonych w toku postępowania i poczynionych na ich podstawie ustaleń.

Przypomnieć zatem należy, że oskarżony Z. B. podjął szereg istotnych (koniecznych) czynności organizacyjnych, które umożliwiły nieustalonym sprawcom rozpoczęcie i prowadzenie oszukańczego procederu, w ramach którego doprowadzono kilkudziesięciu pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – pod szyldem firmy zarejestrowanej na oskarżonego Z. B.. Żadnym usprawiedliwieniem dla oskarżonego nie jest tu także okoliczność, że czynności te wykonywał za namową i pod swoistym nadzorem innych osób, które miały z tego czerpać główne korzyści majątkowe. Rolę tę dość trafnie określa obrońca jako tzw. „słupa”, gdyż pojęcie to powszechnie występuje w bieżącej praktyce orzeczniczej. Nie ma natomiast racji skarżący, że czynności podejmowane przez oskarżonego (w ramach ewentualnego pomocnictwa do przestępstwa oszustwa) miały charakter „nieświadomy”; tu obrońca popada wręcz w wewnętrzną sprzeczność, gdyż nie sposób mówić o pomocnictwie jako zjawiskowej formie przestępstwa, przy braku umyślności działania sprawcy, w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18.09.2019r., sygn. akt II KK 406/18, LEX nr 2756008).

Należy zatem przypomnieć, że z zebranego w sprawie materiału

dowodowego (w tym także z wyjaśnień samego oskarżonego Z. B.) wynika bezspornie, że oskarżony ten wykonał następujące czynności:

- złożył skuteczny wniosek w Urzędzie Miejskim w E. o dokonanie zmian w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dodanie kodów PKD, zmiana siedziby FHU (...) - na G., ul. (...) lok. (...)), co było realizacją zadań wskazanych na zabezpieczonej w sprawie kartce autorstwa oskarżonego P. D.,

- podpisał umowy o prowadzenie rachunków firmowych w pięciu bankach, po czym przekazał dane do obsługi tych rachunków (dane do logowania) innej osobie,

- podpisał umowę najmu lokalu biurowego w G. przy ul. (...) lok. (...) z firmą (...) Sp. z o.o. i przesłał ją na adres wynajmującego,

- przekazał osobom organizującym przestępczy proceder dane do logowania do firmowej poczty elektronicznej ((...) i (...)), zachowując jednocześnie dostęp do tej poczty (zabezpieczono kartonik z danymi do logowania do poczty zapisanymi odręcznie przez oskarżonego Z. B. – k. 1570).

Działania te miały istotne znaczenie – z jednej strony – dla uruchomienia przestępczego procederu, otwarcia biura, zatrudnienia tam pracowników, przyjmowania klientów, zawierania z nimi umów i pobierania zaliczek, z drugiej zaś – dla zapewnienia niezbędnej anonimowości osobom kierującym tym procederem, gdyż w oficjalnym obiegu gospodarczym osoby te nie były nigdzie ujawnione, co umożliwiało im unikanie ewentualnej odpowiedzialności

karnej (co najlepiej widać na przykładzie niniejszego postępowania). Można nawet ocenić, że działania te były niezbędne, by założony proceder mógł zacząć funkcjonować, gdyż stwarzały dla niego konieczne ramy organizacyjno-prawne. Dalszy udział oskarżonego Z. B. nie był już potrzebny, a zatem jego rezygnacja ze współdziałania nie zatrzymała rozwoju tego procederu, powodując jedynie konieczność fałszowania opisanych wyżej dokumentów, poprzez podrabianie podpisów oskarżonego.

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że oskarżony Z. B. miał świadomość celu podejmowanych działań, miał wystarczająco klarowny obraz planowanego procederu przestępczego (w tym celu wpisał do CEiDG odpowiednie kody PKD – zgodnie z otrzymaną instrukcją), a także miał wgląd w dalsze działania sprawców, poprzez dostęp do poczty elektronicznej wykorzystywanej w tym procederze. Co istotne – kroki te podejmował systematycznie i w stosunkowo długim okresie. Za okazaną pomoc otrzymał konkretne środki finansowe (1.300 złotych, darmowe posiłki oraz zwrot kosztów podróży), które nie miały innego logicznego uzasadnienia. Naiwnie brzmią przy tym twierdzenia oskarżonego B., powielane w apelacji przez jego obrońcę, że oskarżony zamierzał jedynie pozyskać kredyt w kwocie 15.000 złotych na zakup kur do budowanej na wsi fermy.

Oczywistym jest dla każdej dorosłej, nawet przeciętnie wykształconej ekonomicznie osoby – a tym bardziej prowadzącej działalność gospodarczą – że pozyskanie

kredytu bankowego nie jest uzależnione od założenia wielu rachunków bankowych w różnych bankach, ani od wynajęcia biura w prestiżowej lokalizacji, za które nie będzie się w stanie zapłacić - z uwagi na brak odpowiednich źródeł dochodu. Oczywistym jest także, że osoba planująca hodować kury nioski winna zabezpieczyć tym zwierzętom kurnik, a nie lokal biurowy w centrum G.. Nie jest także typową sytuacją, gdy osoba, która ma oskarżonemu pomagać w załatwieniu kredytu - nie będąca wszak pośrednikiem finansowym - daje mu w prezencie, do swobodnego użytku, aparat telefoniczny z kartą SIM, zabiera mu natychmiast pozyskane w bankach dokumenty bankowe dotyczące otwieranych rachunków, opłaca mu przejazdy i posiłki, przekazuje bez żadnego tytułu kwotę 1.300 złotych, jeździ z nim po różnych hotelach w celu odbierania e-maili nie związanych z kredytem, co jest kontynuowane przez kilka tygodni, bez złożenia wniosku kredytowego w jakiegokolwiek instytucji finansowej. Nie zasługują zatem na uwzględnienie przeciwne tezy obrońcy (str. 4 apelacji), który stara się dowieść, że zakładanie licznych rachunków bankowych, zmiany w CEIDG oraz wynajęcie biura miało rzekomo podnosić wiarygodność kredytową oskarżonego. Pomijając już sensowność wynajmowania lokalu biurowego przy planowanym przez oskarżonego profilu działalności, a także fakt, że do założenia konta bankowego wystarczy zazwyczaj samo posiadanie dowodu osobistego, należy podkreślić, że wszystkie te umowy byłyby umowami nowymi, zawieranymi ewidentnie wyłącznie na potrzeby pozyskania kredytu i z tego powodu

nie byłyby w stanie wykazać pozytywnej historii biznesowej firmy prowadzonej przez oskarżonego. Obrońca nie wyjaśnia także, z jakich powodów oskarżony – ponoć podejmujący działania w celu zdobycia wiarygodności kredytowej – niezwłocznie przekazywał wszelkie dokumenty i hasła dostępne odnośnie zawieranych umów innym osobom, których tożsamości nawet dokładnie nie znał.

Jako zupełnie niewiarygodne należy ocenić wyjaśnienia oskarżonego Z. B., że samodzielnie realizował instrukcje zwarte na otrzymanej od (...) kartce, gdyż „wydawały mu się logiczne dla uzyskania kredytu” (k. 3224-3225). Jak wynika z wcześniejszych wywodów, czynności te nie miały nic wspólnego z ewentualnym pozyskaniem kredytu, zaś towarzyszące im okoliczności świadczą o tym, że oskarżony Z. B. – w zamian za określone profity – zdecydował się pomagać nieustalonym osobom w uruchomieniu działalności ukierunkowanej na działalność stricte przestępczą.

Obrońca w treści wniesionej apelacji trafnie punktuje luki w rozumowaniu Sądu I instancji, zwracając uwagę na brak dowodów na udział oskarżonego (wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami) w dalszej fazie przestępstwa oszustwa, w której dochodziło do doprowadzania licznych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czy do późniejszych wypłat tych środków, pomijając jednak opisane wyżej czynności podejmowane osobiście przez oskarżonego na wstępnym etapie przestępczego procederu, które nie pozostają wszak obojętne dla powodzenia tego

przedsięwzięcia, a tym samym i dla zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego Z. B..

Nie sposób także podzielić ocenę skarżącego, że wycofanie się przez oskarżonego Z. B. z przestępczego procederu na pewnym jego etapie i zmuszenie jego twórców do fałszowania dalszej dokumentacji, dezaktualizuje zupełnie kwestię jego odpowiedzialności karnej za wcześniej podjęte działania, które jednak – zdaniem Sądu odwoławczego - w sposób istotny pomogły w zorganizowaniu i uruchomieniu przestępczego mechanizmu, czego oskarżony miał świadomość. Nie ma racji apelujący twierdząc, że oskarżony nie podejmował żadnych nielegalnych działań, ani o takich działaniach nie miał żadnej wiedzy (str. 5 apelacji). Z tego właśnie powodu Sąd Apelacyjny, nie do końca dzieląc zarówno ustalenia Sądu I instancji, jak i powyższą argumentację skarżącego, dostrzegł jednak nieco inną perspektywę działalności oskarżonego (pomocnictwo). Opcję taką zaprezentował także skarżący w treści złożonej apelacji (str. 6 i 8 apelacji oraz wniosek odwoławczy z pkt 2).

Gdyby rzeczywiście było tak, jak podaje obrońca, tj. że oskarżony B. nie miał świadomości podejmowania czynności sprzecznych z prawem, a jednocześnie obawiał się o własne życie i zmuszony był ukrywać się przed osobami, z którymi wcześniej współdziałał (M. O. i (...)), to pojawia się oczywista w tych okolicznościach wątpliwość - dlaczego nie zgłosił tego faktu organom ścigania.

Nietrafne są także argumenty skarżącego, że oskarżony był przekonany, że odmowa podpisania pełnomocnictwa uniemożliwi innym osobom rozwinięcie przestępczej działalności - skoro Z. B. wiedział, gdzie funkcjonuje nowe biuro firmy (wcześniej podpisał umowę najmu tego lokalu), a nadto miał cały czas dostęp do poczty elektronicznej używanej w tej działalności; przeglądając portale internetowe z ogłoszeniami zarejestrowanej na niego firmy także mógł z łatwością poznać skalę procederu. Formułując tego rodzaju tezy (str. 5 apelacji) obrońca jednocześnie wprost przyznaje, że oskarżony jednak miał wiedzę, że pełnomocnictwa te mają być wykorzystane do działań niezgodnych z prawem.

Obrońca celowo bagatelizuje czynności wykonane przez oskarżonego, skupiając się jedynie na fakcie założenia przez niego kilku kont bankowych, nazywając je „marginalnymi” i „mało znaczącymi” (str. 5 apelacji in fine), pomijając taktycznie to, że oskarżony przekazał innym osobom te rachunki do dyspozycji, a nadto podjął dalsze, opisane wyżej kroki, tj. złożył wniosek o wpis w CEIDG, czy wynajął lokal, w którym przestępcza działalność była następnie realizowana.

Ad. II.3

Zarzut ten jest całkowicie chybiony, a nadto wydaje się nie do końca zrozumiały.

Sąd Apelacyjny nie wie, co autor apelacji miał na myśli wskazując na „podrobienie przez oskarżonego podpisu oskarżonego”.

Wszak w sytuacji, w której

oskarżony podpisuje dokument własnym nazwiskiem nie może być mowy o podrobieniu tego podpisu. Podrobienia – co oczywiste – musi dokonać inna osoba, niż wskazana w treści dokumentu.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy nie uznał także, że z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wynika, że oskarżony podpisał dokumenty, co do których kwestionował swojej podpisy w treści składanych wyjaśnień. Obrońca nie wskazuje także, do których konkretnie badanych przez biegłego dokumentów odnosi się omawiany zarzut apelacyjny, gdyż biegły weryfikował zarówno dokumenty podpisane przez oskarżonego Z. B., jak i takie, na których podpis tego oskarżonego został rzeczywiście podrobiony. Z tych też powodów – także wobec braku rozwinięcia zagadnienia w uzasadnieniu apelacji - trudno jest rzeczowo odnieść się do tak sformułowanego zarzutu apelacyjnego.

Wystarczy zatem podkreślić, że w swych ustaleniach Sąd I instancji oparł się na wnioskach wspomnianej opinii biegłego, zaś wnioski te zasadniczo pokrywają się z twierdzeniami oskarżonego, który zakwestionował tylko część z przedstawionych mu dokumentów podpisanych jego nazwiskiem.

Ad. II.4

Zarzut ten (zgłoszony z ostrożności procesowej) w pewnym zakresie uległ dezaktualizacji, gdyż Sąd Apelacyjny przypisał oskarżonemu Z. B. czyn w zmienionej postaci i kwalifikacji prawnej w stosunku do figurującej w zaskarżonym wyroku Sądu I instancji (pomocnictwo, w miejsce współudziału w

dokonaniu przestępstwa oszustwa). W tej sytuacji na nowo należało rozważyć wszelkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary, mając w szczególności na uwadze zdecydowanie niższy stopień społecznej szkodliwości tej formy zjawiskowej przestępstwa. Temat ten zostanie szczegółowo omówiony w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

W tym miejscu należy jedynie podkreślić, że niezasadne są twierdzenia skarżącego, jakoby błędne było, przeprowadzone przez Sąd Okręgowy, różnicowanie kar wymierzanych oskarżonym Z. B. i R. J., a zwłaszcza teza, że udział oskarżonego Z. B. był mniej znaczący w stosunku do udziału drugiego ze wspomnianych oskarżonych.

Oczywistym jest, że w sprawach wieloosobowych wymiar kary określa się w sposób zindywidualizowany, mając na uwadze wszelkie okoliczności czynu danego sprawcy (łagodzące i obciążające), jego zapotrzebowanie na stosowanie form represji karnej, mając wszak na uwadze (niejako w tle) zasadę tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

Nie sposób jednak zgodzić się z oceną autora apelacji, że rola oskarżonego Z. B. w ujawnionym w toku postępowania procederze przestępczym była mniejsza niż w przypadku oskarżonego R. J.. Każdy w tych oskarżonych działał na innym etapie funkcjonowania owego mechanizmu, wydatnie pomagając swym zachowaniem głównym jego organizatorom. Oskarżony Z. B. przystał na wykorzystanie jego zarejestrowanej działalności gospodarczej do popełnienia przestępstwa, dostarczając

nieustalonym dotąd sprawcom narzędzi, dzięki którym przestępczy proceder mógł w ogóle ruszyć z miejsca; bez jego udziału byłoby to bardzo utrudnione, a wręcz niemożliwe w takim kształcie, jak zostało to zaplanowane. Natomiast rola oskarżonego J. sprowadzała się do umożliwienia owym sprawcom wypłaty środków uzyskanych przez nich z popełnionego już przestępstwa oszustwa. Sąd Apelacyjny, nie zgadzając się z tezami obrońcy, stoi na stanowisku, że to pomoc oskarżonego Z. B. była istotniejsza z punktu widzenia organizatorów omawianego procederu, była też wielowątkowa i rozłożona w czasie. To przy użyciu danych prowadzonej przez niego działalności gospodarczej sprawcy rozwinęli oszukańczy mechanizm, który przez pewien czas mógł udawać legalną aktywność gospodarczą. Oskarżony B. mógł też z łatwością zakończyć tę działalność, „odzyskując” prowadzenie własnej firmy z rąk osób do tego nieuprawnionych. Pomoc oskarżonego R. J. dotyczyła natomiast wypłat tylko części z pieniędzy pochodzących z przestępstwa, a jego osobę z łatwością sprawcy mogliby w praktyce zastąpić innym „słupem”. W tych okolicznościach nie może budzić zastrzeżeń fakt, że kara oskarżonego Z. B. jest nieco wyższa, niż kara wymierzona R. J..

Sąd odwoławczy nie podziela także sugestii skarżącego, jakoby oskarżony Z. B. zasługiwał – w realiach niniejszej sprawy i pomimo ustawowej możliwości wynikającej z art. 19 §2 kk – na zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zważywszy na

istotny zakres pomocy, której oskarżony ten udzielił innym osobom, jej kompleksowy (do pewnego momentu) charakter, znaczenie tych działań dla powodzenia końcowego rezultatu, trudno dopatrzeć się tego rodzaju okoliczności, które wskazywałyby na to, że Sąd winien wyjść poza granice ustawowego zagrożenia karnego. Nie do końca trafnie obrońca wywodzi, że oskarżony „przeszkodził” innym sprawcom w realizacji zamierzonego przez nich celu; w rzeczywistości oskarżony odstąpił od tej współpracy na pewnym jej etapie, co spowodowało, że sprawcy ci musieli dokonać podrobienia dalszych dokumentów. Konsekwencją tego stanu jest wszak uwolnienie oskarżonego od zarzutu współdziałania w przestępczym procederze oszustwa, przy przypisaniu mu czynu o niższym stopniu społecznej szkodliwości (pomocnictwo), co nie pozostało też bez znaczenia dla ostatecznego wymiaru kary. Natomiast postawa procesowa oskarżonego Z. B. w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, w tym treść składanych przez niego wyjaśnień, w których podał dane współdziałającego z nim mężczyzny, została uwzględniona podczas wymierzania mu kary przez Sąd Apelacyjny, bez konieczności jednak stosowania z tego tytułu kary w wersji nadzwyczajnie złagodzonej.

Wniosek

I. (prokurator)

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie uniewinnienia P. D.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>II. (obr. osk. Z. B.)</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. Z. B. od zarzucanego mu czynu, z powodu braku wypełnienia znamion czynu zabronionego,</p> <p>z ostrożności procesowej (przy braku uwzględnienia zarzutów apelacyjnych z pkt 1-3)</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i potraktowanie czynu oskarżonego jako pomocnictwa oraz zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na fakt, iż dobrowolnie starał się on zapobiec skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, a wykonane przez niego czynności miały charakter nieświadomy (był tzw. słupem)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. I</p> <p>Wniosek prokuratora okazał się zasadny. Opisane wyżej błędy popełnione przez Sąd I instancji – ujęte w zarzutach apelacyjnych oskarżyciela publicznego – doprowadziły do zdecydowanie przedwczesnego uniewinnienia oskarżonego P. D. od stawianego mu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 kk i in., poprzez nieuprawione zastosowanie reguły przewidzianej w art. 5 §2 kpk w sytuacji, gdy Sąd nie poddał analizie wszystkich dowodów zebranych w sprawie, mających istotne znaczenie dla oceny zakresu ewentualnej odpowiedzialności karnej tego oskarżonego.</p>		

W takiej sytuacji – z uwagi na regułę ne peius przewidzianą w art. 454 §1 kpk – konieczne było uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. D. i skierowanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w I instancji. Podstawą prawną tego rozstrzygnięcia był przepis art. 437 §2 kpk, przewidujący w swym zdaniu drugim tego rodzaju przypadek procesowy.

Ad. II

Podstawowy wniosek apelacyjny obrońcy oskarżonego okazał się niezasadny, albowiem w świetle zebranych w sprawie dowodów nie sposób przyjąć, że oskarżony ten nie wyczerpał znamion żadnego z typów czynu zabronionego, a więc winien zostać uniewinniony.

Kwestia ta została już wyżej omówiona, podczas analizy podniesionych przez obrońcę zarzutów odwoławczych. W tym miejscu wystarczy zatem przypomnieć, że swoim świadomym działaniem oskarżony udzielił pomocy innym sprawcom, przynajmniej godząc się na to, że wykorzystają oni prowadzoną przez niego działalność gospodarczą, a także pozyskane przez niego dokumenty, aby uruchomić przestępczy proceder polegający na doprowadzaniu innych osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony B. systematycznie wykonywał przekazywane mu ustnie i pisemnie polecenia i instrukcje, otrzymując za to stosowne wynagrodzenie i inne świadczenia (np. darmowe posiłki, czy wsparcie finansowe, gdy oświadczył, że nie ma za co żyć). Wiedział przy tym – odmiennie, niż wynika to z jego wyjaśnień -

że czynności te nie mają związku z ubieganiem się przez niego o kredyt, a tym bardziej z planowanym zakupem kur. Świadomie umożliwił nieustalonym dotąd sprawcom skuteczne ukrycie się pod swoimi danymi, aby osoby te nie figurowały w jakiegokolwiek oficjalnej dokumentacji, co zapewniało im wymaganą anonimowość.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, zmieniając opis czynu zawartego w zaskarżonym wyroku i jego kwalifikację prawną, że oskarżony Z. B. dopuścił się popełnienia przestępstwa w formie pomocnictwa. Tym samym uwzględniono alternatywny wniosek apelacyjny obrońcy oskarżonego.

Jak już wyżej sygnalizowano, Sąd odwoławczy nie znalazł argumentów przemawiających za zastosowaniem wobec tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary; w szczególności nie mogła na to wskazywać wadliwie (w sensie prawnym) przedstawiana przez skarżącego okoliczność, jakoby oskarżony – dopuszczający się pomocnictwa do przestępstwa oszustwa – miał działać w sposób „nieświadomy”, co należy wiązać – jak się wydaje – z brakiem umyślności w zachowaniu sprawcy. Podobnie nietrafne jest przekonanie skarżącego, jakoby osoba pełniąca rolę tzw. „słupa” musiała działać wyłącznie nieumyślnie, bez rozeznania znaczenia i celu podejmowanych czynności. Praktyka orzecznicza dostarcza wielu przykładów, że teza ta jest całkowicie chybiona.

1 OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.11) pkt IV zaskarżonego wyroku – rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody, 2) pkt V zaskarżonego wyroku – rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu osk. Z. B., 3) pkt VI zaskarżonego wyroku – rozstrzygnięcie w zakresie obciążenia osk. Z. B. wydatkami postępowania w I instancji	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
1) Zmiana wyroku, poprzez uznanie oskarżonego Z. B. za winnego pomocnictwa do przestępstwa oszustwa nie zmienia cywilnoprawnych zasad odpowiedzialności tego oskarżonego za powstałą szkodę materialną w mieniu pokrzywdzonych (art. 441 kc i art. 422 kc). Nadal odpowiada on solidarnie z oskarżonym R. J. oraz potencjalnie z innymi sprawcami (dotąd nieustalonymi) zaangażowanymi w przestępczy proceder. Zasady odpowiedzialności cywilnej pomocnika zostały szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 70-72) i nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania. obrońca nie formułował zarzutów apelacyjnych dotyczących tego punktu zaskarżonego wyroku. 2) Koszty obrony oskarżonego Z. B. z urzędu zostały przez Sąd I instancji zasądzone zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a ich wysokość nie była kwestionowana przez strony. 3) Oskarżony Z. B. został ostatecznie prawomocnie skazany, a zatem powinien ponieść wydatki postępowania w wysokości wynikającej z rozstrzygnięcia	

<p>zawartego w punkcie VI zaskarżonego wyroku. Obrońca oskarżonego nie kwestionował w apelacji tego rozstrzygnięcia.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.O.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>1) Czyn przypisany oskarżonemu w pkt I zaskarżonego wyroku – oskarżonego uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że:</p> <p>w okresie od kwietnia do maja 2015 roku w E., w G. i innych miejscowościach województwa (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby inne osoby dokonały przestępstwa oszustwa, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wystąpił do Urzędu Miejskiego w E. z wnioskiem o zmianę wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, na mocy którego dokonano zmiany siedziby firmy FHU (...) na G. ul. (...) lok. (...), - podpisał umowę najmu lokalu biurowego w G. przy ul. (...) lok. (...) z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., - założył, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej FHU (...), pięć rachunków bankowych w bankach: (...), (...) Bank S.A., (...) S.A., (...), (...) S.A., <p>co umożliwiło innym osobom doprowadzenie lub usiłowanie doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy przeniesienia własności pojazdów lub maszyn, w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez Firmę Handlowo - Usługową (...) w G., po uprzednim umieszczeniu na ogłoszeniowych stronach internetowych fikcyjnych ofert sprzedaży tych pojazdów i maszyn, a następnie przyjęcie z tego tytułu zaliczek pieniężnych w kwotach od 10.000 zł do 81.180 zł, czym działał na szkodę pokrzywdzonych: G. K., R. A., R. K., D. G., S. G., P. L., B. R., K. T., K. S., W. W., M. Z., W. P., B. K., K. S. (1), (...) sp. z o.o., G. O., P. K., (...) sp. z o.o., R. B., M. B., P. D. (1), J. B., S. W., M. R., A. Ż., M. S., A. F., J. C., Z. M., P. W., K. C., M. K., R. C., K. K., Z. K., B. K. (1), W. I., T. K., G. C., E. K., Z. H.,</p>	

przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia, w okresie od 19 kwietnia 2007 r. do 11 maja 2007 r. oraz od 23 kwietnia 2009 r. do 1 lutego 2012 r., kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z 25 marca 2008 roku, w sprawie II K 319/07, za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i inne.

Czyn ten – przy zastosowaniu art. 4 §1 kk - zakwalifikowano z art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to skazano oskarżonego, zaś - przy zastosowaniu art. 19 § 1 kk - na podstawie art. 286 §1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednaj stawki na kwotę 50 złotych.

2) Uchylenie orzeczenia o opłacie za I instancję (pkt IV zaskarżonego wyroku) i wymierzenie oskarżonemu Z. B. jednej opłaty za obie instancje – zgodnie z prawomocnie wymierzoną karą.

Zwięźle o powodach zmiany

Ad. 1.

Sąd Apelacyjny – jak już wyżej omówiono – uwzględnił w pewnym zakresie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego, nie znajdując wystarczających podstaw dowodowych do uznania, że oskarżony Z. B. działał wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami, którzy doprowadzili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie zgodził się natomiast z obrońcą, iż oskarżony nie wyczerpał znamion żadnego z typów czynu zabronionego. Omawiając zarzuty apelacyjne wskazano, że oskarżonemu B. należy przypisać przestępstwo w formie pomocnictwa, gdyż w sposób świadomy ułatwił innym osobom popełnienie przestępstwa oszustwa, podejmując czynności przywołane w opisie czynu (pkt II.1 wyroku Sądu Apelacyjnego).

Czynności te podejmował w okresie od kwietnia do maja 2015 roku, kiedy to osoby organizujące przestępczy proceder przygotowywały się do jego uruchomienia, do czego niezbędna była pomoc ze strony oskarżonego Z. B., gdyż to za parawanem prowadzonej przez niego działalności gospodarczej miały być podejmowane

kroki zmierzające do pokrzywdzenia klientów biura umiejscowionego w G., przy ul. (...).

Oskarżony skutecznie swoje działania – na terenie E., G. i innych miejscowości województwa (...) - wspólnie z mężczyzną o ps. (...) oraz w kontakcie telefonicznym z innym, nieustalonym dotąd sprawcą. Przystając na tę współpracę odwiedzał kolejne urzędy i banki, pozyskując interesujące (...) dokumenty bankowe, zawierając umowę najmu, zmieniając dane ewidencyjne.

Było to działanie konsekwentne i planowe – w ramach z góry powziętego zamiaru (art. 12 kk), za co oskarżony otrzymał wynagrodzenie oraz pokrycie kosztów przejazdu i wyżywienia.

W ten sposób działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - zarówno dla siebie, jak i przez towarzyszące mu osoby, które planowały popełnienie przestępstwa oszustwa związanego z fikcyjnymi ogłoszeniami sprzedaży samochodów i maszyn (art. 115 §4 kk).

Przesłanki strony podmiotowej czynu oskarżonego Z. B. zostały już omówione we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia – podczas omawiania zarzutów apelacji jego obrońcy.

Sposób i okoliczności dokonania przez nieustalonych dotąd sprawców przestępstwa oszustwa na szkodę osób pokrzywdzonych wymienionych w treści oskarżenia (art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk) zostały prawidłowo ustalone i opisane przez Sąd I instancji, co nie było kwestionowane w apelacji obrońcy, w której wywodzono jedynie, że oskarżony Z. B. z działaniami tymi nie miał nic wspólnego. Sąd Apelacyjny – przypisując oskarżonemu pomocnictwo do popełnienia tak opisanego przestępstwa oszustwa – uznaje jednocześnie omawiane ustalenia Sądu Okręgowego za prawidłowe, nie wymagające modyfikacji.

Formułując natomiast opis czynu przypisanego oskarżonemu Z. B. przez Sąd II instancji uwzględniono utrwalone już w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo, spełniające procesowe wymogi określone w art. 413 §2 pkt 1 kpk, konieczne jest jedynie określenie czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika oraz wskazanie konkretnego przestępstwa określonego

ustawą karną, którego popełnienie miał ułatwić, albowiem przy formach niesprawczych dopuszczalne jest ogólne wskazanie znamion czynu, w związku z którym udzielona jest pomoc do jego popełnienia – bez konieczności opisywania wszystkich znamion danego typu czynu zabronionego z części szczególnej Kodeksu karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21.01.2014r., sygn. akt IV KK 251/13, LEX nr 1491074).

Oskarżony działał przy tym w warunkach recydywy z art. 64 §1 kk, prawidłowo opisanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 60), co nie było bynajmniej kwestionowane w toku postępowania odwoławczego.

W konsekwencji czyn przypisany oskarżonemu Z. B. przez Sąd Apelacyjny należało zakwalifikować z art. 18 §3 kk (pomocnictwo) w zw. z art. 286 §1 kk (oszustwo) w zw. z art. 12 kk (czyn ciągły) w zw. z art. 64 §1 kk (recydywa).

Podobnie jak Sąd I instancji, także Sąd odwoławczy uznał, że w omawianym przypadku konieczne jest zastosowanie ustawy obowiązującej w czasie czynu (tj. przed dniem 1.07.2015 roku), jako względniejszej dla sprawy - zgodnie z regułą z art. 4 §1 kk. Ocena ta wynika choćby z późniejszej zmiany treści art. 46 §1 kk, co powoduje, że obecnie obowiązek naprawienia szkody – jako środek kompensacyjny - winien być przyjmowany i stosowany zgodnie z przepisami prawa cywilnego, a zatem jako kwota szkody wraz z należnymi odsetkami.

Na marginesie wypada jeszcze wspomnieć, że Sąd Okręgowy zupełnie bez potrzeby (nietrafnie) przyznał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że popełnił omyłkę stosując art. 12 bez oznaczenia, że chodzi o jego §1. Wszak Sąd ten – jak sam podał rozpoczynając tenor wyroku – stosował przepisy ustawy karnej w brzmieniu sprzed 1.07.2015 roku, zaś ówczesny przepis art. 12 kk nie zawierał żadnych podjednostek redakcyjnych.

Dodatkowo wypada podkreślić, że Sąd Apelacyjny nie kwalifikował czynu oskarżonego także z art. 294 §1 kk, co jest naturalną konsekwencją zmiany opisu tego czynu i uznania, że odpowiedzialność karna oskarżonego Z. B. kończy się na udzieleniu pomocy nieustalonym sprawcom w zorganizowaniu przestępczego procederu polegającego na wyłudzeniu zaliczek od klientów na poczet rzekomej realizacji umów sprowadzania i sprzedaży im samochodów oraz maszyn. Jak wynika z poczynionych wyżej ustaleń, oskarżony nie uczestniczył w tej (dalszej) fazie przestępczej

działalności, nie zawierał umów z klientami, nie pobierał od nich zaliczek, ani ich nie wypłacał z banków. W ogóle nie miał rozeznania, co do skali rozwoju owego procederu, tzn. po jego uruchomieniu przez osoby przekazujące mu instrukcje, a zatem nie może ponosić negatywnych konsekwencji płynących ze skali pokrzywdzenia klientów, a w konsekwencji – z przekroczenia w tym przypadku progu kwotowego wskazanego w art. 294 §1 kk.

Za przypisany oskarżonemu występki, kierując się granicami ustawowymi określonymi w art. 19 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk, wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze tej kary Sąd odwoławczy zastosował – w większości - te same okoliczności obciążające, które wymieniał Sąd I instancji, mając oczywiście świadomość innych granic zagrożenia ustawowego (art. 294 §1 kk/ art. 286 §1 kk), a także przyjmując, że przypisany obecnie oskarżonemu czyn (w formie pomocnictwa) charakteryzuje się znacząco niższym stopniem społecznej szkodliwości, niż czyn ujęty w treści zaskarżonego wyroku (popelnienie przestępstwa oszustwa w formie dokonanej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poza limitem wynikającym z art. 294 §1 kk). Eliminacja art. 294 §1 kk z kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego Z. B. sprawiła także, że jako okoliczności obciążającej nie poczytano – jak uczynił to Sąd I instancji – znacznej wysokości powstałej łącznie w sprawie szkody majątkowej.

Nadal jednak nie sposób uznać, by ów stopień społecznej szkodliwości czynu był na obiektywnie niskim poziomie – zważywszy na czynności podjęte przez oskarżonego w celu pomocy w zorganizowaniu przestępczego procederu, czasokres czynu, współdziałanie przy tym z dwiema innymi osobami, a także istotne znaczenie tych działań dla powodzenia całego przedsięwzięcia, skutkującego wszak znacznymi dolegliwościami dla osób pokrzywdzonych (nie tylko natury finansowej).

Ważną okolicznością obciążającą w przypadku oskarżonego Z. B. był także fakt działania w warunkach recydywy z art. 64 §1 kk, jak i jego nieustabilizowany tryb życia.

Za okoliczność tylko nieznacznie łagodzącą przyjęto w przypadku tego oskarżonego jego postawę procesową w toku niniejszego postępowania, albowiem pomimo tego, że podał on szereg istotnych okoliczności, pomocnych

przy rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, to jednak nie przyznał się do winy w jakimkolwiek zakresie, konsekwentnie twierdząc, że zamierzał jedynie otrzymać kredyt na zakup kur.

W tych warunkach Sąd Apelacyjny przyjął, że kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą sprawiedliwą i adekwatną zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Z. B., jak i stopnia jego winy. Jej wymiar uwzględni odpowiednie i racjonalne docenienie i wyważenie przytoczonych wyżej okoliczności o charakterze przeważająco obciążającym, przy zasadniczym braku istotnych okoliczności łagodzących. Dodatkowo nieznacznie na korzyść oskarżonego może przemawiać fakt, że dobrowolnie zakończył dalszą współpracę z osobami, które organizowały przestępczy proceder, choć – z drugiej strony - nie zgłosił tego faktu stosownym organom i nie zatrzymał w ten sposób jego dalszego rozwoju.

Oskarżony jest osobą niepoprawną i zdemoralizowaną, wchodzącą już uprzednio w konflikt z prawem i nie wyciągającą wniosków z poprzednich doświadczeń karnych (w tym – z pobytu w zakładzie karnym). Warto też zaznaczyć, że przestępstwem przeciwko mieniu, które stanowiło podstawę przyjęcia w tej sprawie działania w warunkach recydywy było jedno z najpoważniejszych przestępstw przeciwko wymienionemu dobru prawnemu, jakim jest przestępstwo rozboju.

Zastosowany wymiar kary w pełni realizuje także ideę tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, gdyż kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu Z. B. jest o 6 miesięcy wyższa, niż kara oskarżonego R. J., którego rola – jak wyżej omówiono – winna być postrzegana jako mniej znacząca w porównaniu z rolą Z. B.; i to niezależnie od faktu, że w przypadku oskarżonego J. podstawą wymiaru kary był art. 294 §1 kk, przewidujący nieco wyższe granice ustawowego zagrożenia karnego (od roku do 10 lat pozbawienia wolności).

Kierując się tymi samymi przesłankami wymiaru kary, mając na uwadze fakt, że oskarżony Z. B. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (zarówno dla siebie, jak i dla innych osób) i w pewnym zakresie korzyść tę nawet otrzymał, Sąd Apelacyjny – na podstawie art. 33 §1, 2 i 3 kk – wymierzył nadto oskarżonemu karę grzywny (tzw. grzywna kumulatywna). Grzywna

ta jest niższa, niż w treści zaskarżonego wyroku, co wynika – z jednej strony – z kierunku wniesionej w sprawie apelacji, z drugiej zaś – z przedstawionego wyżej przekonania Sądu odwoławczego, że przypisany oskarżonemu w niniejszym wyroku występki (w formie pomocnictwa) charakteryzuje się niższym stopniem społecznej szkodliwości, niż miało to miejsce w przypadku czynu opisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego. Grzywna ta jest konieczna, aby uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność podejmowania bezprawnych czynności godzących w interesy majątkowe innych osób, które mogą wprawdzie doraźnie przynieść sprawcy określone profity, jednakże w dalszej kolejności spotykają się zazwyczaj ze zdecydowaną i dotkliwą reakcją karną.

Wysokość zastosowanej stawki dziennej grzywny (50 zł) nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego, który jest osobą czynną zawodowo, zdolną do pracy i przed podjęciem działalności przestępczej funkcjonującą na rynku pracy (w tym poza granicami Polski).

Ad. 2.

Rozstrzygnięcie to – zawarte w punkcie II.3 (a także V) niniejszego wyroku - wynika wprost z dyspozycji art. 10 ust.1 Ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Zasada ne peius. Wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonego P. D..	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<p>Sąd Apelacyjny uwzględnił w przeważającej części zarzuty apelacyjne podniesione przez oskarżyciela publicznego dotyczące sposobu procedowania przez Sąd I instancji (obraza przepisów postępowania), czego konsekwencją było przedwczesne zastosowanie reguły z art. 5 §2 kpk i uniewinnienie tego oskarżonego od postawionego mu w akcie oskarżenia zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 kk i in.. Opisane błędy mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, gdyż Sąd Okręgowy nie uwzględnił całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. W tej sytuacji – zgodnie z zasadą z art. 454 §1 kpk – jedynym możliwym rozstrzygnięciem Sądu odwoławczego mogło być uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy oskarżonego P. D. do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		

Rozpoznając ponownie sprawę oskarżonego P. D. Sąd I instancji winien mieć na uwadze opisane wyżej uchybienia w dotychczasowym trybie procedowania, a zwłaszcza powinien poddać analizie wszystkie (a nie jedynie wybrane) zebrane w sprawie dowody, które pozostają w związku z postawionym oskarżonemu zarzutem (art. 7 kpk, art. 410 kpk). Dowody te należy ocenić kompleksowo, we wzajemnym ich powiązaniu, zaś podczas przeprowadzania tej oceny należy kierować się kryteriami i regułami określonymi w art. 7 kpk, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu wyroku (w przypadku konieczności jego sporządzenia). W szczególności należy wnikliwie przeanalizować wyjaśnienia oskarżonego P. D. w zakresie podawanych przez niego okoliczności sporządzenia zabezpieczonej w sprawie kartki z zapiskami (instrukcjami), w kontekście treści tego dokumentu, treści wyjaśnień oskarżonego Z. B. co do sposobu pozyskania tej kartki, a także wniosków opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego.

Dopiero w przypadku, gdy zebrane w sprawie dowody (ocenione przez Sąd jako wiarygodne) i wyprowadzone na ich podstawie ustalenia faktyczne nie będą wspierały w sposób wystarczająco pewny tez oskarżenia - także w ramach nierozzerwalnego ciągu poszlak, charakterystycznego dla tzw. procesów poszlakowych - i Sąd I instancji stanie w obliczu wątpliwości, które nie dadzą się usunąć w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, możliwe i uprawnione będzie skorzystanie z reguły gwarancyjnej przewidzianej w art. 5 §2 kpk,

być może prowadzącej także do uniewinnienia oskarżonego P. D.. Proces ten musi jednak zostać przeprowadzony w sposób czytelny, z zachowaniem poszczególnych jego etapów, z właściwym uzasadnieniem podejmowanych w jego efekcie decyzji procesowych.	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1 Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt IV	<ul style="list-style-type: none"> zasądzono na rzecz obrońcy (adw. A. D. z Kancelarii Adwokackiej w G.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, koszty przyznano na wniosek obrońcy, w stawce minimalnej (600 złotych), powiększając ją o należny podatek VAT (23 %), a także uwzględniając dodatkowy termin rozprawy odwoławczej (+ 20%), co łącznie daje kwotę 885,60 złotych brutto,
pkt V	<p>Zgodnie z art. 10 ust.1 Ustawy z 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wobec zmiany wysokości kar (pozbawienia wolności i grzywny) przez Sąd odwoławczy, wymierzono oskarżonemu Z. B. jedną opłatę za obie instancje - według kary aktualnie obowiązującej, tj. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, po 50 złotych każda. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy opłata w takim przypadku wynosi 1.200 złotych.</p> <p>Jednocześnie Sąd Apelacyjny – na podstawie art. 624 §1 kpk - zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych postępowania odwoławczego (wydatków), mając na uwadze zarówno względy słuszności, tzn. częściowe uwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego,</p>

jak i dość znaczne obciążenie finansowe oskarżonego wynikające z nałożonego na niego w tym procesie solidarnego obowiązku naprawienia szkody.

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu i instancji w zakresie uniewinnienia oskarżonego P. D.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Z. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu I instancji w zakresie dotyczącym skazania osk. Z. B.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana